

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobce: **L. A.**, proti žalované: **rektorka Univerzity Karlovy**, sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2024, č. j. UKRUK/117053/2024-9, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 10 A 114/2024-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobce byl v akademickém roce 2024/2025 uchazečem o studium bakalářského studijního programu Asijská studia – TIBETANISTIKA na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Rozhodnutím děkanky Filozofické fakulty Univerzity Karlovy ze dne 28. 6. 2024 nebyl žalobce ke studiu ve studijním programu přijat, neboť z přijímací zkoušky získal 35 z celkových 100 bodů, přičemž k přijetí bylo zapotřebí získat alespoň 50 bodů; žalobce tudíž nesplnil podmínky pro přijetí ke studiu.

[2] Proti rozhodnutí děkanky o nepřijetí podal žalobce odvolání. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024 odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3] Žalobu proti rozhodnutí o odvolání Městský soud v Praze neshledal důvodnou a zamítl ji.

[4] Při posouzení namítaných nedostatků komise v přijímacím řízení městský soud vycházel z Řádu přijímacího řízení Univerzity Karlovy, neboť zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, úpravu složení komisí v souvislosti s přijímacím řízením neobsahuje.

[5] Připustil spornost otázky, zda v průběhu ústní zkoušky byli ve zkušební místnosti přítomni všichni tři členové zkušební komise (dle tvrzení žalované) či jenom dva, přičemž třetí člen komise jen podepsal zkušební protokol (podle žalobce). Městský soud konstatoval, že i přítomnost jen dvou členů komise je v souladu s Řádem přijímacího řízení UK. Mezi stranami je nesporné, že přítomnost nejméně dvou členů zkušební komise při žalobcově přijímací zkoušce naplněna byla. Ani jedna z předkládaných variant nepředstavuje porušení pravidel konání ústní zkoušky. Soud proto vyhodnotil jako nadbytečné zjišťovat skutečný počet přítomných členů zkušební komise v průběhu zkoušky.

[6] Městský soud v zásadě přisvědčil žalobci v otázce nesprávné informace o nekonání písemné části zkoušky na pozvánce k přijímací zkoušce. Doplnil však, že žalobce si absolutně nejlépe vedl právě v onom „neočekávaném“ písemném testu z anglického jazyka. To, že se konal i písemný test, tedy žalobcova práva na úspěšné složení zkoušky nezkrátilo. Ani zisk plného počtu bodů z písemného testu by nestačil na dosažení potřebného počtu bodů k přijetí.

[7] Městský soud dal žalobci za pravdu v otázce rozdílnosti informací v informačním systému univerzity a na webových stránkách. Ani zavádějící podmínky k přijímacímu řízení zveřejněné v SIS však podle soudu neměly vliv na průběh žalobcova přijímacího řízení.

[8] Městský soud naopak nepřisvědčil námitkám nezapočítání bodů za písemnou část zkoušky, nepřípustnosti přičítání bodů za jednotlivé části zkoušky a nesprávného hodnocení motivace uchazeče.

[9] Městský soud nepřisvědčil ani, podle jeho hodnocení vágním, námitkám porušení demokratických principů, ochrany veřejného zájmu, nestrannosti, legitimního očekávání a etických pravidel, námitce formálních nedostatků písemného vyhotovení rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty UK ani námitce nesprávných a neúplných odkazů na příslušná ustanovení zákona o vysokých školách v rozhodnutích děkanky i žalované.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[10] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel namítal, že jeho argumenty byly městským soudem bagatelizovány, neboť žalovanou je Univerzita Karlova (jak již vysvětlil městský soud v nyní napadeném rozsudku, žalovanou je rektorka UK, pozn. NSS). Stěžovatel zdůraznil, že napadá proces přijímacího řízení „od počátku do konce“, nikoli počet dosažených bodů.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil, že právní jednání má být jasné, srozumitelné a určité, nepostačuje uvést, že uchazeč o studium získal 35 bodů ze 100. V rozhodnutí je nutné vždy uvést, kolik bodů uchazeč získal za jednotlivá kritéria. To rozhodnutí děkanky nesplnilo. Argumentaci, že nedosáhl nezbytného minima 50 bodů, stěžovatel odmítá přijmout z důvodu nepřezkoumatelnosti, v rozhodnutí má obligatorně být obsažena úvaha,

pokračování

jak orgán k právnímu závěru dospěl. Soud chybně akcentoval bodový výsledek před součtovou strukturou výsledku.

[13] Odkaz na judikaturu v souvislosti s argumentem jednoty řízení, není přiléhavý, neboť se netýká přijímacího řízení na vysokou školu.

[14] Stěžovatel dále uvedl, že soud zaměnil obsah protokolu o přijímacím řízení s rozhodnutím děkanky. Jestliže jsou body uvedeny v protokolu o přijímacím řízení, tím spíše musí být body za jednotlivá kritéria uvedeny v rozhodnutí děkanky. Argument, že stěžovatel protokol podepsal a počet bodů mu byl znám, nemá vliv na obsah rozhodnutí děkanky.

[15] Stěžovatel dále uvedl, že hodnocení motivace a dalších kritérií bylo založeno na subjektivním hodnocení vedoucího katedry. Stěžovatel nemá ambici tento fakt ovlivnit. Stěžovatel se však domnívá, že v jeho případě došlo k diskriminaci na základě věku. Jeho motivace ke studiu ve srovnání s adolescenty byla nesrovnatelně vyšší.

[16] V návaznosti na konstatování městského soudu, že argumentace stěžovatele ve vztahu k porušení principů a etiky je vágní, stěžovatel uvedl, že je na zákonodárci, aby právní normy nebyly v očích soudu vágní. Kauzální nexus argumentace stěžovatele mezi vágním ustanovením zákona o vysokých školách a přijímacím řízením je jasný, ostatní je na soudu. Soud se měl vypořádat taktéž s demokratickými principy právního státu, nikoli jen s jednoduchým právem. Soud zná právo a má je aplikovat. Stěžovatel na porušení procesu přijímacího řízení poukazoval ve svém podání ze dne 15. 11. 2024, stěžovateli není zřejmé, jak soud dospěl k závěru o jeho argumentační pasivitě.

[17] Za situace, kdy soud dospěl k závěru, že pozvánka k přijímacímu řízení je zavádějící a žalovaná pochybila, bylo namísto rozhodnutí děkanky a žalované bez dalšího zrušit. Vysoká škola by měla nést odpovědnost za to, že neumí připravit řádnou pozvánku. Nelze brát ohled na nedotknutelnost Univerzity Karlovy. Stěžovatel má legitimní očekávání, že orgány veřejné moci se budou chovat předvídatelně. Soud poznamenal, že rozhodnutí mohlo být pro stěžovatele překvapivé. Soud dal stěžovateli za pravdu, bojí se ale rozhodnout v mezích spravedlnosti ve prospěch stěžovatele.

[18] Soud nepochopil stěžovatelovy argumenty, stěžovatel nebrojil proti formě jednokolové nebo kombinované přijímací zkoušky, brojil proti porušení pravidel Univerzity Karlovy. Pravidla mají být dodržována, a to i na akademické půdě, zvláště pravidla, která si Univerzita Karlova sama vytvořila.

[19] Dle stěžovatele je ostudou univerzity, že neví, jaká razítka se dávají na rozhodnutí, stěžovatel očekává, že rozhodnutí bude po věcné i formální stránce správné. Stěžovatel nesouhlasí s vypořádáním, že ne každá nezákonnost musí nutně vést ke zrušení rozhodnutí. To by bylo možné akceptovat pouze za situace, pokud by proti rozhodnutí nikdo nebrojil.

[20] Skutečnost, že originál rozhodnutí netrpí vadami, není podstatná, originál bez vad stěžovateli nebyl doručen. Pokud soud tvrdí, že nezákonnost je v pořádku, nejde o justici, ale o vědomé porušování práv stěžovatele.

[21] Dále k výkladu § 50 zákona o vysokých školách stěžovatel uvedl, že je evidentní, že děkan rozhoduje pouze o přijetí. Soud substituuje zákonodárnou moc, otázku řešil filozoficky, nikoli právně. Je absurdní, že dosud nikdo neupozornil na skutečnost, že děkan rozhoduje pouze o přijetí, nikoli o nepřijetí. Stěžovatel odkázal na princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Na druhém konci bezdůvodné soudcovské snahy o racionalizaci

společenských vztahů jsou práva stěžovatele. Když primární právní norma neuvádí nic o rozhodování o nepřijetí, jak je možné řešit odvolání u neúspěšného žalobce? Stěžovatel odkázal na § 2 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něž nelze zákonnému ustanovení přikládat jiný význam, než jaký plyne z vlastního smyslu slov.

[22] Soud přisvědčil stěžovateli, že žalovaná ve výroku rozhodnutí neuvedla odkaz na § 50 odst. 6 a odst. 8 zákona o vysokých školách. Překvapivě však uvedl, že se nejedná o vadu, neboť ve výrokové části takový odkaz není nezbytný. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí, v němž absentuje požadovaný odkaz, nemůže vyvolat právní účinky, jelikož není aktivováno. Argumentace soudu, že stěžovatel nedosáhl na potřebné minimum, je irelevantní a nepřípustná.

[23] Stěžovatel upozornil na opomíjený rozpor s dobrými mravy. I třetí člen komise měl být z hlediska dobrých mravů u přijímací zkoušky přítomen. Pobírá za to plat. Soud se s otázkou dobrých mravů vůbec nevypořádal.

[24] Soud se dle stěžovatele nevypořádal ani se zásadním argumentem řetězení právních vad.

[25] Stěžovatel doufá, že pro další generace se totalitní metody ve školství budou objevovat co nejméně.

[26] **Žalovaná** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem městského soudu.

[27] Ohradila se vůči stěžovatelově tvrzení o totalitních metodách. Vyjádření považuje za hrubě urážlivé.

[28] Odůvodnění rozhodnutí děkanky je dle žalované dostatečné, z rozhodnutí je zřejmé, proč stěžovatel nemohl být přijat. V druhostupňovém rozhodnutí jsou dílčí bodové zisky uvedeny.

[29] Nepřesnost, že se nekoná písemná zkouška, nemohla mít podle žalované vliv na výsledek přijímací zkoušky. V podmínkách přijímacího řízení, které byly v souladu se zákonem o vysokých školách zveřejněny, je test z angličtiny uveden jako součást ústní zkoušky. Stěžovatel tedy věděl, že test proběhne. Test nadto stěžovatel vykonal velmi dobře, přestože se jednalo o „nečekané“ písemné ověření. K překvapivému rozhodnutí dle žalované nedošlo.

[30] Tvrzení stěžovatele, že došlo k diskriminaci na základě věku, je subjektivním názorem.

[31] Absentující otisk úředního razítka na prvostupňovém rozhodnutí není vadou, pro kterou by mělo být rozhodnutí zrušeno. Druhostupňové rozhodnutí je otiskem úředního razítka opatřeno.

[32] Stěžovatelův výklad, že zákon o vysokých školách upravuje pouze přijetí uchazečů na vysokou školu, je absurdní. Žalovaná odkázala na § 68 zákona o vysokých školách, který také neupravuje negativní rozhodnutí.

[33] Dále žalovaná uvedla, že v rozhodnutí správně odkázala na § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách, odkaz na § 50 odst. 6 nebyl nezbytný. Odkaz na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách je uveden alespoň v odůvodnění rozhodnutí.

pokračování

[34] Z protokolu o přijímací zkoušce nevyplývá, že by u přijímací zkoušky stěžovatele byli přítomni pouze dva členové komise. Své tvrzení stěžovatel nepodpořil důkazem. Dle Řádu přijímacího řízení by nadto byla přítomnost dvou členů dostatečná. Úvaha nad dobrými mravy nemá v kasační stížnosti místo. Pracovněprávní vztahy stěžovateli nepřislouží hodnotit.

[35] Žalovaná dále doplnila, že městský soud v bodech 78 až 80 svého rozsudku cituje z podmínek přijímacího řízení pro navazující magisterský studijní program Asijská studia se specializací Tibetanistika (0231TA0900530112), stěžovatel přitom konal přijímací zkoušku do bakalářského studijního programu Asijská studia se specializací Tibetanistika (0231RA0900690106). Žalovaná předložila podmínky pro oba typy studijních programů, stěžejní jsou ale ty do bakalářského studijního programu.

[36] V **replíce** stěžovatel zopakoval, že napadá vadný proces, nikoli počet získaných bodů. Dále zopakoval některé své námitky a tvrzení uvedená v kasační stížnosti. Žalovaná argumentaci stěžovatele potvrzuje tím, že připouští nepřesnost. Libovůle nesmí atakovat práva stěžovatele. V souvislosti s diskriminací na základě věku došlo k porušení ústavního práva stěžovatele na vzdělání.

[37] Stěžovatel řádně označil všechny normy, které žalovaná porušila. Žalovaná ani netuší, které normy přijala a není schopna dovodit, které své normy porušila. Žalovaná svá pochybení bagatelizuje. Chybějící otisk úředního razítka v rozhodnutí děkanky žalovaná ve svém rozhodnutí ani nevytkla.

[38] Stěžovatel setrval na přesvědčení, že zákon o vysokých školách neupravuje rozhodnutí o nepřijetí. Přijetí všech studentů dává prostor všem včetně seniorů, aby se o studium ucházeli, a nabízí možnost absolvování studia. Některé fakulty přijímají všechny uchazeče i bez přijímacích zkoušek.

[39] K vadě chybějícího odkazu na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách ve výrokové části rozhodnutí žalované stěžovatel uvedl, že odůvodnění nemůže zhojit vadný výrok.

[40] Stěžovatel se ohradil proti vyjádření žalované, že své tvrzení o přítomnosti dvou členů komise u své přijímací zkoušky nepodpořil důkazy. Stěžovatel navrhoval přítomné členy komise jako svědky, soud však důkazy neprovedl. Tím soud porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces a rovnost zbraní. Žalovaná podle stěžovatele prezentuje antietické názory a nepatří na akademickou půdu.

[41] Stěžovatel taktéž upozornil na rozpor mezi studijními programy (0231TA0900530112) a (0231RA0900690106).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[42] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[43] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[44] Na úvod vypořádání považuje Nejvyšší správní soud za nutné připomenout některá principiální východiska správně soudního přezkumu. Především připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Smyslem kasační stížnosti má být kvalifikovaná polemika právě s rozhodnutím krajského soudu a argumentací v něm uvedenou (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Uvedení konkrétních stížných námitek brojících proti rozhodnutí krajského soudu nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě či v odvolání, neboť žalobní námitky i odvolací námitky směřovaly proti jinému úkonu, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Do kasační stížnosti vůbec nepatří hrubé invektivy.

[45] K námitkám stěžovatele, že soud zná právo a má ho aplikovat, případně že žalovaná má sama vyhodnotit, které normy porušila, Nejvyšší správní soud musí též připomenout, že s ohledem na dispoziční zásadu, jíž je řízení před správními soudy ovládáno, a institut žalobního, resp. stížního bodu, rozsah a hloubku přezkumu napadených aktů ve správním soudnictví určuje zásadně žalobce, resp. v řízení o kasační stížnosti stěžovatel (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s., § 109 odst. 4 s. ř. s.). Žalobce je povinen v žalobě uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Stejně tak má být i kasační stížnost založena na konkrétních námitkách podřaditelných pod důvody kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Soud je žalobními, resp. stížními body vázán, přičemž bez námitek může přihlédnout pouze k omezenému okruhu vad.

[46] Převážná část stížní argumentace stěžovatele v této věci je ovšem založena na opakování žalobních tvrzení a argumentů, paušálním nesouhlasu se závěry městského soudu, případně argumentaci, že soud námitky stěžovatele nepochopil či bagatelizoval. Kasační stížnost naopak povětšinou postrádá právní polemiku, jíž by stěžovatel na argumentaci městského soudu kvalifikovaně reagoval.

[47] Uvedená východiska se promítají do posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu a rozhodnutí správních orgánů i do věcného přezkumu.

[48] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností.

[49] Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat jako objektivní nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS), nikoli jako požadavek na perfektní odůvodnění, které by bylo účelem samo o sobě. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby nezůstaly bez odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může konzumovat i odpověď na některé dílčí nebo související námitky či argumenty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 či ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).

pokračování

[50] Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně namítal, že městský soud se nezabýval otázkou porušení dobrých mravů a otázkou kumulace (řetězení) právních vad.

[51] V žalobě stěžovatel namítal porušení Etického kodexu UK, konkrétně citoval ustanovení, podle nichž *„každý člen akademické obce i další zaměstnanec dodržuje zákony ČR a ostatní právní předpisy, jakož i vnitřní předpisy Univerzity Karlovy a jejích součástí. Varuje se jakékoliv trestné činnosti. [...] ctí Univerzitu Karlovu a svým jednáním se nedopouští ničeho, co by mohlo poškodit její dobré jméno. Je si vědom toho, že ji svým vystupováním, chováním a působením reprezentuje navenek.“*

[52] Je zjevné, že citovaná ustanovení mají povahu ideových zásad. Městský soud se stěžovatelem namítanými vadami přijímacího řízení zabýval vzhledem ke konkrétnějším normám, aplikovatelným na stěžovatelův případ a takto je vypořádal. Pokud stěžovatel námitku „etického rozměru“ zamýšlel jako samostatný žalobní bod, nikoli jako podpůrnou argumentaci k namítaným procesním pochybením, pak to z žaloby srozumitelně nevyplývalo. Městský soud přiléhavě konstatoval, že argumentace stěžovatele etickým rozměrem je vágní. Jinou námitku porušení dobrých mravů Nejvyšší správní soud v žalobě nenašel. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil stěžovateli, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný z důvodu, že se městský soud vůbec nevypořádal s otázkou dobrých mravů.

[53] Judikatura potvrzuje, že nekonkretizované námitky porušení principů či zásad obvykle nesplňují požadavky na projednatelný žalobní bod, případně umožňují soudu reagovat pouze v obecné rovině odpovídající formulaci námitky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Afs 243/2015-50). Městský soud se námitkami žalobce zabýval adekvátně tomu, jak byly formulovány.

[54] Dále stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal s argumentem řetězení právních vad. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že městský soud se všemi stěžovatelem namítanými procesními vadami přijímacího řízení či v něm vydaných rozhodnutí zabýval. U těch stěžovatelem namítaných pochybení, která shledal, dospěl k závěru, že nejsou důvodem pro zrušení rozhodnutí. Tyto závěry se pokusil stěžovateli srozumitelně vysvětlit. Stěžovatel je přesvědčen, že shledaná procesní pochybení nejsou dílčí, nýbrž zásadní, resp. že závažnost vad zvyšuje skutečnost, že procesních pochybení bylo více. Subjektivní nesouhlas stěžovatele se závěry soudu či jeho argumentací však nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí nezakládá.

[55] Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem neshledal nepřezkoumatelnými ani rozhodnutí děkanky Filozofické fakulty ani žalované. Důvod nepřijetí stěžovatele ke studiu, resp. důvod nevyhovění jeho odvolání je z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela zřejmý.

[56] Na uvedeném nic nemění ani stěžovatelova argumentace, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, na nějž městský soud v souvislosti s argumentem jednoho celku odkázal, se netýká přijímacího řízení na vysokou školu. Zásada, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří pro účely přezkumu ve správním soudnictví jeden celek, je obecnou zásadou. Zásadně, bez ohledu na to, o jaké správní řízení se jedná, není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit některé vady řízení před správním orgánem I. stupně nebo vady rozhodnutí v něm vydaného. Zásadu jednoty řízení potvrzuje četná judikatura (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, a dále např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 As 45/2023-46, ve vztahu k rozhodování orgány vysokých škol byla zásada Nejvyšším správním soudem potvrzena např. v rozsudku ze dne 11. 4. 2022, č. j. 7 As 427/2019-31), nikoli jen městským soudem uvedený rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25.

[57] Stěžovatel se ohradil proti argumentu, že výsledek přijímací zkoušky mu byl znám, neboť podepsal protokol (v kasační stížnosti je námitka nadepsána „Protokol o průběhu přijímacího řízení vs. rozhodnutí děkanky“). Není zcela zřejmé, v jaké souvislosti tento argument stěžovatel vznesl, případně zda jde o samostatnou námitku (a pokud ano, proti jakému závěru městského soudu stěžovatel touto námitkou brojí). Nejvyšší správní tento bod kasační stížnosti vyhodnotil jako podpůrný argument k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí děkanky pro absenci struktury dosažených bodových výsledků. Na závěru o přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí stěžovatelův argument nic nemění.

[58] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu nezpůsobuje ani nesprávná citace podmínek pro navazující magisterský studijní program Asijská studia se specializací Tibetanistika (0231TA0900530112), kterou městský soud učinil při vypořádání námitky, že dle SIS měla být součástí přijímací zkoušky „diskuze nad tématem bakalářské práce“. K této námitce městský soud především uvedl, že stěžovatel absolvoval všechny části zkoušky, které stanovily podmínky přijímacího řízení uveřejněné na webových stránkách FF UK. Z uvedeného nesprávně použitého podkladu totiž městský soud chybně dovodil formální pochybení na straně univerzity, pokud jde o shodu podmínek přijímacího řízení zveřejněných v SIS a na webových stránkách. Toto dílčí pochybení městského soudu však nemělo vliv na přezkoumatelnost jeho závěru o nedůvodnosti příslušné žalobní námitky.

[59] Nejvyšší správní soud tak shledal rozsudek městského soudu přezkoumatelným a přistoupil k věcnému přezkumu.

[60] Především nelze přisvědčit náhledu stěžovatele, že každé procesní pochybení je nutně důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 As 272/2017-31).

[61] Městský soud srozumitelně vysvětlil, proč procesní pochybení spočívající v zavádějící informaci v pozvánce, chybějícím otisku úředního razítka na rozhodnutí děkanky a chybějícím odkazu na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách ve výrokové části rozhodnutí žalované neshledal právě takovými pochybeními, která by byla způsobilá zasáhnout do hmotných práv stěžovatele. Proti tomu stěžovatel brojí pouze paušálním nesouhlasem, že pochybení jsou zásadní, nelze brát ohled na nedotknutelnost Univerzity Karlovy a soud se bojí rozhodnout spravedlivě ve prospěch stěžovatele. Nejde o korektní právní argumentaci, natož o kvalifikovanou polemiku. Na takto formulované výhrady Nejvyšší správní soud nemá jak reagovat.

[62] Městský soud nezpochybnil, že pravidla mají být dodržována a musí je dodržovat i vysoká škola při přijímacím řízení. Dospěl však k závěru, že porušení procesních pravidel, jichž se správní orgány v rámci stěžovatelova přijímacího řízení dopustily, nejsou takovými vadami, které mohly zasáhnout jeho hmotněprávní sféru. Stěžovatel přitom i v řízení před

pokračování

Nejvyšším správním soudem zdůrazňuje, že počet získaných bodů nenapadá. Nezpochybňuje tedy, že podmínky pro přijetí nesplnil.

[63] Tvzení stěžovatele, podle nějž soud připustil, že rozhodnutí mohlo být překvapivé, není pravdivé. Soud shledal, že překvapivé pro stěžovatele mohlo být konání písemného testu, neboť pozvánka výslovně uváděla, že písemná zkouška se nekoná. Logicky a věcně správně vysvětlil, proč ani ve vztahu k tomuto pochybení neshledal dotčení stěžovatele na hmotném právu.

[64] Obdobně, na základě paušálního nesouhlasu, je koncipována námitka týkající se chybějícího otisku úředního razítka na rozhodnutí děkanky. Městský soud uvedl, že otisk úředního razítka musí být dle § 69 odst. 1 správního řádu na originálu i stejnopisu rozhodnutí. Tuto formální náležitost rozhodnutí děkanky nesplnilo, městský soud však dospěl k závěru, že nejde o vadu, pro kterou by mělo být rozhodnutí zrušeno. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že chybějící otisk úředního razítka je prostým formálním pochybením bez dopadu do hmotněprávní sféry stěžovatele (vedle městským soudem uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021-34, srov. např. také rozsudek ze dne 3. 2. 2005, č. j. 7 Afs 161/2004-44, závěr týkající se nedostatků otisku úředního razítka je obdobně aplikovatelný i v nyní projednávané věci, byť ve věci sp. zn. 7 Afs 161/2004 byl otisk úředního razítka náležitostí platebního výměru vydaného dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). V případě stěžovatele chybějící otisk úředního razítka nevyvolává pochybnosti o tom, zda rozhodnutí děkanka skutečně vydala či s jakým obsahem; stěžovatel takové pochybnosti ani netvrdí. Žalobou napadené rozhodnutí o odvolání již otisk úředního razítka obsahovalo.

[65] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námitky chybějících odkazů na zákonná ustanovení ve výrokové části rozhodnutí žalované. Stěžovatel konkrétně namítal absenci odkazů na § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách a § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách.

[66] Podle § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách v rozhodném znění *proti rozhodnutí se uchazeč může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení*. Nejvyšší správní soud souhlasí s vypořádáním městského soudu, že absence odkazu na § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách ve výrokové části rozhodnutí žalované není vadou. Městský soud správně vyhodnotil, že včasnost odvolání je jednou z procesních podmínek, jinak se však posouzení včasnosti odvolání stěžovatele proti rozhodnutí děkanky do rozhodnutí o věci samé nepromítlo. Žalovaná nezamítla odvolání stěžovatele z důvodu opožděnosti.

[67] Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*.

[68] Podle § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách v rozhodném znění *rektor přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty a s podmínkami přijetí ke studiu stanovenými vysokou školou nebo fakultou*.

[69] Městský soud konstatoval, že odkaz na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách v rozhodném znění měl být ve výrokové části žalované uveden, neboť rozsahem přezkumu byla žalovaná vázána a při přezkumu rozhodnutí děkanky na základě odvolání stěžovatele podle tohoto ustanovení postupovala. Městský soud však i v případě této procesní vady

shledal, že neměla dopad do hmotněprávní sféry stěžovatele, a tudíž není důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované.

[70] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, konstatoval, že v situaci, kdy správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, podle nichž rozhodl, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Připustil tedy, že neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části rozhodnutí nemusí být takovým pochybením, které nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí. Je třeba rozlišovat, zda neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části rozhodnutí bylo pouhou formální vadou bez dopadu na zákonnost rozhodnutí, či zda šlo o vadu podstatnou. Proti závěru městského soudu, že uvedení odkazu na § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách v rozhodném znění pouze v odůvodnění rozhodnutí a nikoli ve výrokové části, je vadou bez vlivu na veřejná subjektivní práva stěžovatele, stěžovatel ani nevznese žádnou kvalifikovanou oponenturu.

[71] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách umožňoval rozhodnout pouze o přijetí uchazeče, nikoli o jeho nepřijetí.

[72] Dle § 50 odst. 2 věta první zákona o vysokých školách platí, že *o přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje fakulta, rozhoduje děkan fakulty*.

[73] Uvedená dikce je dle Nejvyššího správního soudu přípustným a zcela běžným jazykovým vyjádřením pravomoci vydat rozhodnutí v přijímacím řízení. Stanovení pravomoci rozhodnout v určité věci v sobě standardně zahrnuje možnost vydat rozhodnutí jak v jeho pozitivní podobě (kdy se žádosti vyhovuje, např. uchazeč se ke studiu přijímá), tak v podobě negativní (kdy se žádost zamítá, uchazeč se ke studiu nepřijímá).

[74] Ustanovení § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách není třeba vnímat jen v kontextu dalších odstavců § 50 zákona o vysokých školách, jak argumentuje městský soud, ale též v kontextu dalších ustanovení zákona o vysokých školách. Podle § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách *vysoká škola nebo fakulta může stanovit další podmínky přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání nebo prospěchu ze střední školy, popřípadě vyšší odborné školy nebo vysoké školy*. Splnění podmínek pro přijetí se ověřuje zpravidla přijímací zkouškou (§ 49 odst. 4 zákona o vysokých školách). Pokud by opravdu fakulta byla povinna přijmout všechny uchazeče, jak argumentuje stěžovatel, nedávala by smysl zákonná ustanovení, která vysoké škole, případně fakultě dávají právo stanovit si podmínky pro přijetí a splnění těchto podmínek ověřovat.

[75] Nejvyšší správní soud konečně přistoupil k námitce, že městský soud porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces tím, že neprovedl jím navržené důkazy k žalobnímu tvrzení, že přijímací zkoušky se účastnili pouze dva členové komise, ačkoli protokol o přijímací zkoušce podepsali všichni tři jmenovaní členové komise.

[76] Městský soud vysvětlil, že i pokud by stěžovatelovo žalobní tvrzení o dvou přítomných členech komise při ústní přijímací zkoušce bylo pravdivé, nezakládalo by důvod pro zrušení rozhodnutí o nepřijetí, resp. rozhodnutí žalované, neboť podle Řádu přijímacího řízení UK se zkoušky konané ústní formou musí účastnit přinejmenším dva členové z nejméně tříčlenné zkušební komise. To v případě přijímací zkoušky stěžovatele bylo naplněno. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Za takové situace měl městský soud správně za nadbytečné dokazovat, zda při přijímací zkoušce (resp. její ústní

pokračování

části) byli přítomni všichni tři členové komise, či pouze dva. Námitku porušení spravedlivého procesu městským soudem tak neshledal důvodnou.

[77] Námitka diskriminace stěžovatele z důvodu věku nemá podklad v žalobě, v kasační stížnosti tak je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se jí proto nemohl zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[78] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[79] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu